

De Kapel

evangelisch-belijdend

Protestantse Wijkgemeente
Emmen-Centrum

Centrum Post

Uitgave no. 139

Datum: 22 juni 2021

Nieuws uit de Gemeente

Ook komende zondag zijn kerkgangers weer van harte welkom. Uiteraard weer rekening houdend met alle beperkingen en geldende richtlijnen van de overheid. Ook dan weer aanmelden bij de scriba, **dhr. Stevens, tel. 0652591525**.

Er mag weer zachtjes (ingetogen) meegezongen worden. Ook als het niet expliciet gezegd wordt. Voorlopig zal een kwartet nog de liederen zingen. Het 'Onze Vader' mogen we ook weer zachtjes meebidden. Wel zitten we nog steeds op 1½ meter afstand, zoals aangegeven in de banken. Bij binnenkomst handen ontsmetten en een mondkapje dragen. En ... niet onbelangrijk, neem uw jas mee in de bank. Dus niet op de kapstok, dat voorkomt samendrommen bij het uitgaan van de kerk. Het zelf een zitplaats uitkiezen gaat heel goed. Wel graag niet direct aan het begin van de bank gaan zitten, dan moet er gepasseerd worden en komen we te dicht bij elkaar. Bij het verlaten van de kerk gaat het afstand houden ook goed, als het maar bank voor bank gebeurt. Nog even volhouden met elkaar. Deze week zal ook de PKN weer nieuwe richtlijnen bekend maken. A.s. donderdag worden de adviezen bekend. We zullen ons er naar richten.

Overdenking van Ds. Gerda van Vliet op Zondag 20 juni 2021

Schriftlezing: Gen. 12:1-9 en Hand. 9:1-4 en 15-20

Gemeente van Jezus Christus,

Op reis gaan... Een nieuwe omgeving verkennen... even weg bij alles. Eindelijk komt er zicht op de mogelijkheid om met vakantie te gaan! We zijn helemaal klaar met al die coronamaatregelen en beperkingen. Ik weet niet of dat bij u ook zo is en of u nadenkt over weggaan, op reis gaan en vakantie..., maar de gedachte kunt u wel volgen. En ook kunnen we voor ons zien dat er een plan wordt gemaakt: waar gaan we heen..., wat is mogelijk..., wat willen we eigenlijk... en wat moeten we nog regelen...? Zomaar op de bonnefooi, zonder te weten hoe en wat..., dat is behoorlijk risicovol. We willen weten waar we aan toe zijn en houden graag de controle. Een goede reisverzekering is misschien ook wel handig. Veiligheid voor alles...! En ons alvast verheugen op de nieuwe bestemming.

Hier in Gen. 12 gaat ook iemand op reis. Onverwacht en onvoorbereid... 'Ga! Trek weg!' Dat is wat hij te horen kreeg. Hoezo? En waar naar toe? 'Naar het land dat Ik je zal wijzen...' Dat is behoorlijk vaag! Desondanks volgt er geen discussie na die vage opdracht... Er zijn geen vragen... De tekst geeft alleen de mededeling dat de aangesproken persoon op weg gaat...

We hebben het over Abram, een nakomeling van Noach, die op zijn beurt een nakomeling is van Adam. Dat staat allemaal in Genesis..., het eerste bijbelboek met heel wat stambomen. Rijen met namen waaruit duidelijk wordt wie van wie afstamt, meestal mannennamen, maar soms ook die van een dochter, vrouw of moeder.

In hfdst. 5 lezen we de stamboom van Adam tot Noach. Noach is de tiende generatie na Adam. Hij heeft zijn eigen geschiedenis met als hoogtepunt (of dieptepunt...) de zondvloed. In hfdst. 11 volgt de namenrij van Noach tot Abram. Abram is de tiende generatie na Noach en ook hij heeft een eigen geschiedenis. Die is zo belangrijk dat het een drager is geworden onder het hele verhaal van de bijbel. Die geschiedenis begint met God: 'En de HEER zei...' Net zoals Gen 1, het begin van de wereldgeschiedenis, begint met 'En God zei...'

De HEER zegt tegen Abram zeggen dat hij moet weggaan uit zijn land, weg bij zijn verwanten en weg uit het huis van zijn vader. Hij moet op weg gaan naar het land dat God hem zal wijzen... Dat is de opdracht: 'Verlaat wat je hebt en ga!'

Alle zekerheden loslaten en God gehoorzamen op zijn woord... Dat is iets anders dan goed voorbereid op reis gaan, je eigen weg en route kiezen en zelf de touwtjes in handen houden...

Desondanks gaat Abram niet onverzekerd op pad: 'Ik zal je zegenen', zegt de HEER. Daar kun je het mee doen! En hij gaat, Abram. Maar pas als hij aankomt in het land dat hem is beloofd, geeft hij antwoordt aan de HEER die tot hem heeft gesproken. Abram roept de naam van de HEER aan. Daarmee getuigt hij van zijn geloof in de God die hem heeft geroepen en gezegend. Drie werkwoorden in deze zin..., drie kernpunten die vanmorgen in de preek naar voren komen: Geroepen – gezegend – getuigen...

Ik zei het al, in Genesis komen soms veel namen aan de orde. Maar ons hfdst. 12 begint met één naam: Abram. Wie is hij eigenlijk? Uit het vorige hfdst. weten we dat Sarai zijn vrouw is en dat ze wonen in Charan. Ze maken deel uit van de familie van Terach, de vader van Abram.

(Dia - Kaartje) Oorspronkelijk komen ze uit Ur, in het land Babel, in het zuiden van het huidige Iran. Terach was daar weggetrokken 'op weg naar Kanaän'. Ze leefden als bedoeïenen en trokken dus van plaats naar plaats. Maar onderweg is vader Terach blijven wonen in Charan, ergens op de grens van Turkije en Syrië in de buurt van Irak.

Abram hoorde dus thuis in de gemeenschap van Terach. Een eigen clan en een eigen familie. Ze hadden ook een eigen stuk land om op te wonen Zeker in die tijd was dat erg belangrijk. In zo'n eigen gemeenschap en op een eigen stuk grond ben je veilig..., daar ken je de gewoontes en de taal..., daar ontleen je je identiteit aan. De mensen kennen je, omdat je een van hen bent... En juist in die veiligheid breekt God in. Hij roept Abram op dit alles te verlaten: je land, je familie en het huis van je vader. 'Ga naar het land dat Ik je zal wijzen!' Dat is me nogal geen roeping... alles loslaten waar je je zekerheid en je bestaan op hebt gebouwd..., waar je weet wie je bent. Dat roept om een nieuw bestaan, een ander mens worden, vreemdeling zijn in een land dat je niet kent...

God horen roepen..., zoals Jezus deed bij zijn leerlingen: 'Volg mij en ga...!' Durven wij het daarop te wagen? Zijn wij bereid te gehoorzamen en onze eigen belangen en zekerheden los te laten en de weg te gaan die God met ons voor heeft? Ik laat deze vragen nog even staan, maar het is wel iets waar het vanmorgen ook over gaat...

'Trek weg', zo klinkt het roepen van God in onze vertaling. Mooier vindt ik als we 'Ga!' gebruiken, zoals het in het Hebreeuws staat. 'Ga jij voor jou...', staat er eigenlijk. 'Jij, jij moet gaan!'

Maar dat zijn niet de enige woorden die de HEER tegen Abram zegt. Aan deze opdracht, deze roeping, verbindt God vijf keer het woord zegenen of zegen. Daarin wordt het 'Ga' verpakt. Het krijgt daardoor een speciale lading. Er worden beloften aan verbonden, zekerheden die het 'ga' minder vaag en minder onzeker maken. 'Ik zal je tot een groot volk maken.' Daar begint het mee en dat biedt perspectief... Weggaan naar een ander land en daar tot een groot, een nieuw volk worden. Daar kun je het wel op wagen... Maar er wringt hier iets.

In het vorige hfdst. werden namen genoemd in de stamboom van Noach, Terach en Abram. Mar bij Sarai, de vrouw van Abram, stond nog een zinnetje extra: 'Sarai was onvruchtbaar, zij kreeg geen kinderen'... Dan komen er wel wat vragen naar boven bij de belofte van God dat Hij Abram tot een groot volk zal maken. Hoezo, als Abram en Sarai heel goed wisten dat ze geen kinderen konden krijgen?

Wat blijft er dan over van het houvast dat de belofte moet bieden? God op zijn woord geloven en gaan... Het is niet altijd zo eenvoudig als het lijkt...

Maar de Heer spreekt gewoon door...

- *Ik zal je tot een groot volk maken,*
- *Ik zal je zegenen,*
- *Ik zal je aanzien geven,*
- *een bron van zegen zul je zijn.*
- *Ik zal zegenen wie jou zegenen,*
- *wie jou bespot, zal ik vervloeken.*
- *in jou zullen alle volken op aarde gezegend worden.*

Daar rolt nogal wat over Abram heen... Het lijkt of God zegt: 'Ga nu maar. Ik zal je zegenen en zorg voor je dragen. Ik geef je een nieuwe veiligheid en een nieuwe identiteit...' Dat klinkt bemoedigend... Maar die zegen komt er pas als je gehoorzaamt en daadwerkelijk die nieuwe weg gaat... Dán 'zal Ik je zegenen in dat nieuwe land.'

'Wie mij volgt', zegt Jezus zegt later in het NT, 'loopt nooit meer in de duisternis, maar heeft licht dat leven geeft.' Ook die roep vraagt om gehoorzaamheid... Pas dan biedt het een nieuw perspectief en werpt het een ander licht op de weg van je leven. Gehoorzaamheid stelt in staat om los te laten en een nieuwe weg in te slaan..., om anders te gaan leven, zoals bij Paulus (in Hand. 9)

Wat hier bij Abram opvalt tussen alle zegeningen die God geeft, is dát wat precies in het midden staat: 'Een bron van zegen zul je zijn'.

Het klinkt als een belofte: 'Als je mij gehoorzaamt en op weg gaat, word je gezegend en zul je zelf een zegen voor anderen zijn.'

Tot zegen zijn voor anderen... Wie in uw, jouw en mijn omgeving merkt er wat van dat we christen zijn? Als je weet hebt van Gods zegen in je leven..., mogen anderen dan delen in die zegen? Of houd je je geloof binnenshuis en geef je er in het dagelijks leven geen handen en voeten aan? Wij zijn geroepen om vrij te zijn, zegt Paulus en daarin wil de Geest je leiden zodat je een bron van zegen zult zijn voor anderen. Dat is merkbaar aan de vruchten van de Geest van Pinksteren: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid en geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing... Vruchten om te delen..., piketpaaltjes die getuigen langs de weg die je gaat. Als je die weg gaat met God omdat je ergens zijn stem hebt gehoord..., dan stelt de Geest je in staat daar ook wat van te laten zien in je doen en laten..., dan kun je daarmee voor anderen een zegen zijn.

'Ga, trek weg...', zei de HEER tegen Abram. 'Ik zal je zegenen en in jou zullen alle volken op aarde gezegend worden.' Dan zijn Abram en zijn nakomelingen een wereldwijde bron van zegen...

Wat heeft Abram te zeggen op die opdracht om te gaan? Wat zegt hij tegen God over die woorden van roeping en zegening? Niets... Er staat alleen: 'Abram ging weg zoals de HEER hem had opgedragen...' Radicale gehoorzaamheid, terwijl er zoveel vragen gesteld zouden kunnen worden... Abram gaat geen discussie aan met God. Hij vertrouwt God op zijn woord. Dat heet 'geloof', zegt Hebr. 11:

Door zijn geloof ging Abraham, toen hij geroepen werd, gehoorzaam op weg naar een plaats die hij in bezit zou krijgen, en hij ging op weg zonder te weten waarheen. Door zijn geloof trok hij naar het land dat hem beloofd was maar hem nog niet toebehoorde.

Daar gaat hij, vanuit Haran in zuidelijke richting..., samen met zijn vrouw Sarai, zijn neef Lot, met slaven en slavinnen en al zijn bezittingen. Tenslotte komt hij in het land Kanaän, bij Sichem.

Even buiten die stad staat de eik van More, een rituele plaats van offers en dienst aan de goden van het land. Niet het land van Abram, want staat er: 'in die tijd werd het land bewoond door de Kanaänieten'... Maar voor de HEER vormt dat geen enkele belemmering, want daar in Sichem verschijnt Hij aan Abram. Hier gaat het gebeuren. Hier wordt een gordijn opengetrokken, na een lange reis waarin de HEER afwezig leek. Want tijdens de hele reis is er niets meer gezegd tussen Hem en Abram. Maar nu komt er helderheid. De HEER verschijnt: 'Ik zal dit land aan jouw nakomelingen geven...' Aan die van Abram en Sarai... Groots klinkt dat... maar ook ingewikkeld... Er zijn geen nakomelingen en niets wijst erop dat ze er zullen komen...

Je zou er niet gek van op kijken als Abram vertwijfeld in het rond kijkt, zijn schouders ophaalt en aan God vraagt hoe hij dat voor zich moet zien... Maar Abram doet wat anders: hij bouwt een altaar.

Op deze heidense offerplaats getuigt hij van een andere God. Zonder woorden, zonder te zeggen tegen de Kanaänieten: 'Jullie godsdienst stelt niets voor, helemaal fout...'

Abram zet alleen een teken neer, hij getuigt door zijn daden van een God die aan hem is verschenen. Een God die aan mensen verschijnt, die zich present stelt, die een verbinding met mensen aangaat, die mensen oproept Hem te volgen... Een HEER die garant staat voor zijn belofte en zegen...

Durven wij zo getuige te zijn van onze God, zonder woorden een goed verhaal vertellen door onze daden..., tegenover alle goden van deze wereld, als de economie, de vermeende vrijheid, ons zelf willen bepalen, ons eigen leven in willen richten vol betaalde verzekeringen...? Wat is God ons waard...? En wat willen wij daarvan laten zien...?

Abram blijft er niet wonen daar bij Sichem. Hij pakt zijn tenten weer in en trekt weg met alles wat bij hem hoort, nog verder naar het zuiden. Tussen Betel en Ai bouwt hij weer een altaar en voor het eerst sinds we van hem horen in het boek Genesis gaat hij spreken: 'Hij roept de naam van de HEER aan.' Alsof hij zeggen wil: 'Heer, het is goed zo. U hebt mij geroepen en zegeningen uitgesproken. U hebt mij veilig in dit land gebracht dat kennelijk uw land is. Hier zullen mijn nakomelingen tot een groot volk worden. Een nieuw land, een nieuwe familie, een nieuw huis voor vaders, moeders en kinderen. Ik heb geen idee hoe U dat gaat doen, maar U hebt mij geroepen en U hebt een belofte van zegen gedaan. Ik wil U vertrouwen op Uw woord!'

Geroepen..., gezegend... en getuigen... Dat zijn drie kernwoorden die ik uit dit verhaal naar voren heb gehaald. Een verhaal over een man die zo'n vierduizend jaar geleden leefde. En nog steeds zijn deze woorden relevant. In het licht van de geschiedenis van God met deze wereld hebben ze aan waarde gewonnen. Want middenin de geschiedenis heeft God een sterk teken gesteld: Jezus Christus. Sprak God bij Abram al van redding in de woorden van zegen..., in Jezus heeft God een dáád gesteld waardoor redding mogelijk is voor ieder die gelooft en God op zijn woord durft te vertrouwen. Het Woord is mens geworden...!

Als je door Jezus Christus, God hebt horen roepen : 'Volg mij en ga...!', durf je het er dan op te wagen? Ben je bereid te gehoorzamen en je eigen belangen en zekerheden los te laten en de weg te gaan die God met jou voor heeft?

Kennen we van binnenuit het verlangen om Jezus te volgen en met hem op weg te gaan...? Zijn licht biedt een nieuw perspectief en werpt een ander licht op de weg van je leven. Dat stelt je in staat om los te laten en een nieuwe weg in te slaan..., om anders te gaan leven. Met God op weg gaan is gezegend op weg gaan, ook al zie je er niets van... Gods woorden van zegen staan vast... die kunnen niet stuk vallen. Als je Hem gehoorzaamt zal er ergens een vaste grond zijn onder je voeten..., waar de weg ook heen leidt... Ook als er dagen vol tranen zijn..., als er stenen van moeite op je weg liggen. God belofte en zegen stijgen uit boven alles wat hier tijdelijk is en vol moeite kan zijn.

'Ik zal je aanzien geven...', sprak de HEER tegen Abram, 'Ik zal je naam groot maken.' In hfdst. 11 van Genesis bouwen de mensen in Babel een toren die tot in de hemel moet reiken, 'dat zal ons roem geven en een grote naam!' Maar God grijpt in en hun pogingen mislukken aan alle kanten. Pas als God instaat voor onze naam en ons leven, dan komen we ergens uit... en leidt de weg naar een zekere toekomst. En die weg hoeven we nooit alleen te lopen. Want als we naast ons kijken, achter ons en zelfs voor ons uit, zien we en weten we dat Christus heel de weg gelopen heeft, zoals er straks zal worden gezongen. Luisteren naar Gods stem om zijn weg te gaan..., dat is bidden:

*Heer toon mij uw plan
maak door uw Geest bekend
hoe ik U dienen kan
en waarheen U mij zendt. Amen*

Collectes

Een vast onderdeel van onze eredienst zijn de collectes. Collectes voor eigen kerk maar ook voor de in de Zondagsbrief opgegeven doelen. Door de online-diensten met soms een beperkt aantal kerkgangers is collecteren ook zeer beperkt. Dit betekent dat er minder inkomsten zijn voor de eigen kerk, maar ook dat er inkomsten wegvallen voor die specifiek genoemde doelen. Daarom is het mogelijk om door middel van een bankoverschrijving te doneren. Wekelijks worden daarom op de Zondagsbrief de doelen aangegeven, evenals het rekeningnummer. De kerkrentmeesters zullen dan voor een evenredige verdeling over de aangegeven doelen zorg dragen. Het rekeningnummer is **NL15RABO0114535736** t.n.v. PGE en onder vermelding van collectes.

Collectes deze Zondag, 20 juni,

1e collecte is voor KIA – Noodhulp Griekenland, voor de opvang van gestrande vluchtelingen.

2e collecte bij de uitgang voor de Wijkkas van onze eigen Kapelgemeente.

Bankrekening Wijkkas Kapel

Het nummer van de bankrekening van de Wijkkas Kapel apart vermeld. Altijd makkelijk als je een donatie wil doen in de wijkkas. Collectes kunnen niet worden gehouden, maar bepaalde kosten worden ook nu gemaakt. Het nummer is: **NL 30 RABO 0373 71 90 78** t.n.v. Wijkkas Kapel.

Pastoraat en een benoeming

Het is al even geleden dat ik wat schreef over het pastoraat. Inmiddels zijn de temperaturen opgelopen en mogen we genieten van de natuur die tot volle bloei komt. Elk jaar weer een scheppingswonder. Met de zomer die is begonnen, worden ook de maatregelen tegen de verspreiding van het coronavirus losgelaten. Dat geeft meer gelegenheid elkaar te ontmoeten. Daar hebben we naar uitgekeken. We hebben de ander nodig. Om weer iemand in de ogen te kunnen zien, om gedachten in woorden om te zetten en te kunnen delen. Dat is ook zo in het pastoraat. Mijn eigen ontmoetingen met mensen, maar ook onderling. Elkaar opzoeken en ontmoeten, daar word je een beetje meer mens van. Als daar de Ander ook in mee doet, als een ontmoeting met de Here God plaats krijgt in de onderlinge ontmoeting dan kunnen we nog meer opademen. Het mooie aan de ontmoeting met God is, dat daar nooit een beperking op zit. Hij heeft gezegd dat we altijd en overal vrijmoedig naar Hem toe mogen gaan om geholpen te worden en barmhartigheid en genade te vinden (Hebr. 4:14-16).

Naast deze worden wil ik u nog vertellen dat ik als predikant ben beroepen door de gemeente van de Zuiderkerk in Nieuw-Amsterdam Veenoord. Ik heb dit beroep met vreugde en dankbaarheid aangenomen. De benoeming heeft een omvang van 50%. Dat betekent dat ik daarnaast gewoon doorga met het pastorale werk in de Kapel. Op zondag 18 juli a.s. zal ik door ds. Rob Wijnsma in het ambt van predikant worden bevestigd. De dienst begint om 14:30 uur en u kunt via internet daarbij aanwezig zijn (www.pknav.nl).

Ds. Gerda van Vliet

En dit

Mogen barmhartigheid en
vrede en liefde voor u
vermeerderd worden.

Judas 1 : 2.

